

Schwartz

משה במדבר

דמדומי השמש את חולות
המדבר הצהבים הציפו.
הוד מורא ושלנת עולמים
שמים מלמעלה הרציפו.

פראשי הסלעים הקרחים
נמתחים הצללים הדקים;
וסבכי הסנאים מסתמנים,
ובולטים בתכלת-סרסקים.

מתצטף המדבר ארזמן -
הוד מלכות - ועומד ותוקה...
אין רטט... אין תנה... ובדד
שם יצמד איש פלאי, שב רוצה.

צל פניו זיו-נצם השקיעה,
סביבותיו - הוד שלנה נאדרה.
אף עליו לא נחה השלנה,
בלקבו - מהפכה וסערה.

- אל אבי, אל שדי, אל עולם
המי בוצוצי נשמתו
וברקמות מסרת קדמוני -
הנלה, ופתר-לי חידתי:

מה פשר הסיים האלה?
מה בצע בכל זו היפעה,
כאש הבוערת בקרבנו,
בפערות ותהומות השאיפה?

ואם סי, סי הנף, ואמר
הצדק, הפרות והגנה –
מדוע זה ימשל הרשע
ובצדקות נחשף נמונה?

ואם אונדף – און קשבת,
הקשיבה לשונות לבבי:
מן אות לי, מן רמז אף קסן: –
הנלה, הנלה, אל אביו

ומשוקטות ציגי הבווד –
יברק למן ולקבה –
בצרבזת-שמים מלמעלה,
מלמטה ברחבי-ערבה.

ופתאם – ואש נגה, אש פלדות,
אש זכה, צנגה, אש פלאים
במרחק בקדר הופיעה
ונמח על אחד הסנאים.

וציגי הרועה נמשכות
לסנה, ולאש הבוערת...
את נימי לבבו הרעידה
מנגינה כבירה, סוערת.

„האמנם, האמנם זה אלי?”
„כן” עונה בתרועה נשמתו...
„כן” עונים שמים מלמעלה, –
„כן” עונה המדבר לעמתו...

תרע”ו

בְּהַר דִּי-נֹר

בְּכַצֵּד הַנִּגְהוּת שֶׁל אֵלֶּפֶי מְזֻרוֹת
וְשִׁמְשׁוֹת צֶל שִׁמְשׁוֹת בְּשִׁפְעַנָּה נִצְבֵּרוֹת,
הַבּוֹצְרִים בְּצֶחַ בְּנִתִּיבוֹת שְׁמִים,
בְּנִירוֹת הַתְּמִיד בְּקֶדְשָׁהּ נִטְהַר.
בְּטִבְקֵלִין הַבְּרִיאָה — מִזֶּהֱרָ לְזֶהֱרָ
אֲנִיחֵנוּ נוֹלָדִים וְכֹאִים!

בֵּין גְּלִי סִימְפוֹנִיָּה שֶׁל קוֹלוֹת עוֹלָמִים,
שֶׁל נִצְרוֹת-בְּרֵאשִׁית, וְסִפְרוֹת וְרִצְמוֹת,
וְכַפֵּשׁ הַגְּלִים, וְסִפְּפוֹט מִצְּנִיָּים,
וּמִשְׁק כְּנָפִים, וְצוּצִים וְלִחִישׁוֹת,
מִצְּהָלוֹת אֲבִירִים נֶאֱנָחוֹת חֲרִישׁוֹת —
מִרְנָנִים אֲנִיחֵנוּ נִבְרָאִים לְרָנִים!

לְצִרְבוּקִיָּה נְצִימָה, לְצִרְבוּקִיָּה נִשְׁנָה
שֶׁל לִבְּנֵי-הַשֵּׁלֶג וְאֲדָם-לֶהֱבָה,
שֶׁל בְּסִי-הַסֶּהֱרָ וְהַגְּלִל הַשְּׁחִקִים
שֶׁל אֶפְרֵי-הַצְּבִיבִים וְהַבְּנֵי-הַשֵּׁלִים,
וּבְדִלַח הַמִּים, וְהַבְּנֵי-הַשֵּׁלִים —
מִתְהוּ אֲנִיחֵנוּ נִרְקָקִים!

וְאֵנוּ — בְּנֵי-רִגַע בֵּין צְבָאוֹת נִצְחִים,
וְלֵנוּ — בֶּקַע נִימִי נִשְׁמָה נִמְתָּחִים!

וְצִרִים וְעוֹנִים לְכָל נְגִיפָה וְנְגִיפָה
שֶׁל שְׂרָבִיט-נִגְהוּת, שֶׁל צֶלֶם הָאֵד עוֹבֵר,
שֶׁל צֶלֶל וְשֶׁל גֶּן הַלּוֹחֶשׁ וְדוֹבֵר
לְנֶפֶשׁ הָאָדָם בְּרִחְבֵי הַבְּרִיאָה, —

מִבְּהַר דִּי-נֹר זֶה וּמִיפְּצָה מִתְרוֹמָמִים,
מִסְתַּכְלִים בְּזֶהֱרָ הָעוֹלָם מִשְׁתוֹמָמִים,
מִשְׁתַּכְרִים מִיפִי, מִשִּׁיחָה אֲדִיכָה:
וְצִרִים אֲנִיחֵנוּ לִיוֹצֵר, לְבְרִיאָה
שִׁיר עוֹ וְהַפְּאָרָה, צִלְצִיחוֹת וּפְלִיאָה,
נִצְגוּצִים וְחִקָּה — וּמִתִּים בְּשִׁיחָה!...

תִּרְצִי

מכתבי הקדש

א

רות

גלמודה ונקריה תועה היא בשדי בית לחם.
מטפח מרמיל ריק וסלוא לה על שכם
ומכסה מצרמיה שלמה פשוטה, בלה...
קומתה הנאינה, בגאון התמר, וקופה.
ושמש קיץ יהודה על יפעתה השוופה.
על שחרות ראשה פך בגלמות-אש מלמעה.

סעונים אוצרות עשר בשל, גנזי השבלים.
נמתחים לציניה שם מרחקים אי-מגבלים
של שדי תרומות נושקים בנפי שמי הטהר...
ולארכם ולרחקם שורות, שורות מנמרות
של קוצרים ושל קוצרות צהלים משתרעות
ובקצב חן תנצנה בין נחשולי-בר וזהר.

מתנוצצים, מונפים ומונדים המגלים.
ונופל ארצה שפע כך של זקב, זהב שבלים.
ונצבר לצרמות ולגלי ברקה...
ועל הקציר שירת גיל ואשר רב ומנוקה

מלבנות קוצרים, יוצרים עשר ארצם האהובה,
נופלת בצווה, בקדר ובקחה...

ובשפפה זו של ברכה סביב, ובחג המנוחה
בין צילי שירת אשר גדול שוקקים במשובה
נכאים מרים יש שיתקפו נשמתה...
ומסת תכלת יהודה, מסת שמשה בלה ונהב,
ביפי הנוף הקם, הרובץ שם על עשר צבצו –
על אשר גז, על יפי אחר יש שמעלג בה לבתה.

ושדמות חשבון ואלפלה, שבנאות השלום
כיונת-תם שם קנה גלדוה נמזלם,
בחזון לה מופיעות שטופות-בר, פוריות...
ושמש מואב, שמשה שהציתה דמה, עולה
ומכפדה את הארנון כלו בקשקשי תולע
וקולפה זיו בקנצות קוצרות מואביות...

וצילי שיר הקציר המואב, צילי ארצה,
מתנשאים ומשתפכים שם עם אשדות זיו הנרסה
מלבנות קרובים, לבות אחים ואחיות...
ונפלאת לה כל צליל ומוכן ללכב הצעיר,
ואלפי הדי-סתר צמק, צמק בו הוא נציר
של תור הגיל, האהבה והפלאות...

ובין הקוצרים רואה היא: אביה שם לאטו

כצל יתהלך דומם חור, ולזכר בתו
בדמעה יקצר קצירו ובאנחה...
וכל צץ וסכך, ופנת הוד וסלע ומבוצ
לה רומנים: רות! שלך, שלך הננו, הוי, מדוע
מדוע צובתנו ושבתנו ככה זו?

וצבא בצגוצים גדולים מושכים נפשה תרוצת
ליפעת ארצה, לאביה ולערש המולדת,
לאחיותיה ולשירן שאהבה...
ועל אדמת נגר עם הפאב מתחתה היא ותופה,
וצינה המצננה מרציף דמעות באין רואה
ונחלש בה ונקרע בה לבדה.

יונתי ההומיה, הבוכיה והתמימה!
הוי רות המואבית! צינף מנצי נא מדמעה
ומחי מלוח לבך קירי העצבת!
כצל אם אשר נשן נושן גז לך ויתעופף,
על ראשך, ראי, כבר זהר אשר חדש חופף –
כור יפי עולמים, שלא יוביש מנת!

ויום עוד לבוא, רות, נאמי, הבת המואבית,
את גיר יהודה, שדי הדורות תנרצי ורע תחיה
וקם לה גבור אל, בארי מסבכו עולה, –
ורמק אשר לבו בו לארץ זו ואשרה,
ומשל בלבב יושביה ובמכמני אשרה

בשרביט מלכות ובשירת מלכות גדולה!

וקל עוד מאהיל כפת סהר זו צל האדמה
ולב-האדם יקצם בו, תחנה כל הנשמה
את תהלת בנגד ומלכך, רות, הוי, רות הנמוכה...
ועד בלי גרם, מקף-הוד ומקף-אורות,
בתודה צלי לוח לבם ישאו כל הדורות
את זכרך, אם המלוכה והשיר ביהודה!

תרע"ח

יְרֵמְיָהוּ בְּבוֹר

בְּבוֹר תַּחֲמִיזוֹת מֶסֶל יְרֵמְיָה הַנָּבִיא
וּפִצְצֵי צוֹצְקִים, בִּקְשׁוּ אֵין מִתּוֹם...
בֵּינוּ וּבֵין הַיּוֹם, בֵּינוּ וּבֵין הָעוֹלָם
בְּמִסְדָּר צָב מִבְּדִילָה חֲשֵׁכַת לַיִל הַתְּהוֹם.

וְיֵשׁ שֶׁבְּרִנָּה רָצוֹן קִמֵּץ קוֹיִם קְלוּשִׁים
הַשֶּׁמֶשׁ תִּזְרֹק לוֹ מִרוֹם אֶל צִמְקֵי-בוֹר:
וְהַחֲלִיק כִּי מִרְחֵם רִנָּה פִּרְעוֹת רֹאשׁוֹ,
וְהַאֲדִים אֶת רוֹוֹן פָּנָיו נִיצוֹץ טוֹב שֶׁל אוֹר.

וְהַחֲלִיף לוֹ וְנִרְחַח לוֹ עַל תְּהוֹמוֹת צִינָיו,
וְרִכְךָ שָׁמָּה יִגוֹן צֶמֶק מִנִּי שְׂאוֹל...
וְאֶסְפָּה שָׁמָּה חֲסִידָה חִישׁ... וְאֶסֶל כָּבֵד
בְּבוֹר הַקָּלָא שְׁנִית יִקְלַע אֶת הַפֶּלֶל...

וְכִסּוּפֹת יָם גּוֹרָאָה סוֹצֵר לֵב הַנָּבִיא. —
וְלִצְמַת אֶסֶל נִפְשׁוּ — אֶסֶל בּוֹרוֹ אוֹר...
וְנִצֵּם אֱלֹהִים מִפְּנֵה מִמְצַמְקֵי
וּמִשְׁקָה אוֹתוֹ כּוֹס שֶׁל רֵעַל וְשֶׁל שְׁחוֹר.

וְהוּא — הַטּוֹב, הַרָךְ, הַכּוֹאֵב וְהַאֲהֵב,
שֶׁנִּפְשׁוּ — מִצֵּין דָּמַע וְהַרְוֵרִי כּוֹכֵב לַיִל.

כל קרביו בו ישועו: חרב, דם וקללה.
ונקמה אכזרית, מרה, נקמת אל!

יש שצור לבב הנביא גרף רגע.
ונקמים הונה הוא – כהגות רוח סמו:
גם רודפי גם הגוי – אמללים הם, אמללים,
ויקוסם לבות כלם גיון אחד רב!

מה חור הצפר לי וצלליו – אם לעמי
בקר תפצר לוצה תהום, תהום צמק צד אין סוף,
והוא ושמשו יחד שוקצים ונבלעים
בדם של אפל קביב, גם שאין לו חוף!

וצל הקרוב קורא בקר לתג העיט.
כי רים פגר הוא מרים, נבלת-צם
וחרש משחית בקר נופח באש פחם
ויוצר ברנל-על לשרידי מבול דם!...

וכשאגת לביא נפצע תפרץ אז אנתתו,
ועונה חשכת בור לקול מרי הנאב...
ילצמו זה שאהב שיבת אכל יחיד
בדמו ובאשו רוקם בו הלב...

יש שיקרע שביב את אפל לב הנביא,
משמתק בו גונו, אכלו פתאם גו...

[48]

מקני שמש קלושים חודרים אל בור כלאו
קולע הוא לנפשו סלם פו.

יברוח קדשו עולה, עולה הוא הנביא,
ולמאות גבעות עולם יוליכנו שביל..
ועל שצרי צמיד מזהיר בוצר באש צבציו
מתרפקות כנפי רוחו, רוצדות בגיל.

ורואה הוא הקרים, קרי יהודה טובלים
בגלי אור, בפרחי מור, בשפע טל...
ובכור העני צרוף, מזקק שבצמים
פורח גם העם, ורוחו – רוח צל.

והיכל אדוני כמגדל אור מתנוסס,
נארוץ הקרית – לבב כל איש, לבב הגוי...
וצלילי זמרת זה במרחב הוד מתנשאים,
וקדושים הם, ונפים הם ללב מנשא...

ופני הנביא – זיו, וחופף צחוק על שפתיו
בצחוק אראלים להלדת בקר צח...
וסגני מצחו הולכים הלוח ומהרבה
ממצע העלום המרוקם והנז...

תרע"ח

[49]

בְּהָרִים

א. נְגִהוֹת

מִתְרִישִׁים הַהָרִים, וּמִתְרִישׁ הַלְיָלָה,
וְשׁוֹפְצִים נְגִהוֹת מִלְמָשָׁה מִלְמָצָלָה,
וּמִתּוֹק הָאֵוִיר הָחֵם וּמִבָּשָׁם...
וְאֶנֶכִי מִתְהַלֵּךְ בְּשִׁבְלֵים הַצָּרִים
וְעוֹלָה וְיֹרֵד בֵּין רֶכְסֵי הַהָרִים
בְּעָרֵב שֶׁל תְּבֵלָה וְכֶסֶף מִקָּסָם...

מָה רַבִּים, מָה יָפִים בְּרוֹם הַכּוֹכָבִים!
כָּגַל שֶׁל נְמָלִים, שֶׁל זָהָב וְלֶהָבִים
שׁוֹצֵעַ הַנֶּצֶחַ הֵם רוֹחֲשִׁים וְנֹצִים: —
וְנִמְרוֹת לֵיל־קִיץ, כְּנִקְדוֹת־אֹר פּוֹרְחוֹת,
כְּנִקְדוֹת אֵוִיר־יָהּ, מִתְלַקְחוֹת וְזוֹרְחוֹת
וְיוֹצְאוֹת בְּמַחֹל־אֵשׁ וְשֹׁמֵל וְצָבָצִים.

וְנֶאֱחָזוּ בְּקֶסֶס־הַנֶּגֶה הַכָּפוֹל
מִתְפַּלֵּא בִּי לִבִּי: מֵעוֹלָם הֲשִׁפֵּל
הַעֲלוֹ שְׂמִימָה קֶהֱל וְבוֹבִי־נְגִהוֹת?
אוֹ אוֹלֵי זֶה אֶרְצָה, כְּגֶשֶׁם־נִדְבּוֹת,
נִתְכִּים כּוֹכָבִים עִם אֲגִל־לִהְבוֹת
מִבְּמִי־שָׁמַיִם הַנְּגִהוֹת...?

[52]

וְקוֹבֵל לִבִּי עַל גּוֹרֵל־הַזִּיקִים
הַחַיִּים וּפּוֹרְחִים וְזֶהָבִים מְרִיקִים
וְנוֹפְלִים בֶּן־לֵילָה פָּגִרִים בְּמַחֹלָם...
וְשֵׁם בְּמִשְׁבָּצָתָהּ שֶׁל תְּכֵלֶת־הַשְּׁחָקִים
מְזַהְרִים כּוֹכָבִים דּוֹמָמִים, מוֹצָקִים
מִרְאשִׁית עַד אַחֲרִית־הָעוֹלָם.

וְעוֹנִים הַהָרִים מִדְּמָמָה וְאוֹרָה:
בֶּן־אָדָם, לִגְבִי הַנֶּצֶחַ הַנּוֹרָא
שֶׁאֵין לוֹ מְצָרִים, אֵין רִאשִׁית, אֵין אַחֲרִית —
גַּם כּוֹכָב־רוֹם אֵלֶּה הַגְּדוֹלִים, הַיָּפִים
הֵם וְבוֹבִי אֵשׁ רַקֵּב, יְתוֹשִׁי־רָשָׁפִים
הַזּוֹרְחִים עִם עָרֵב וְגוֹנְצִים עִם שְׁחָרִית־וְ...!

ב. עִם שְׂקִי צָה

א

הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁקָּצָה, וְנִגְהָ תְּנוּרָה
וְצִדִּין כְּרַקְמַת־חֹלֹם
כְּנֵר שֶׁל נְשָׁמָה לִיפִי אֵט הֶצֶת
בְּמַגִּירוֹת נִצְלָמוֹת בְּרוֹם.

עַל כְּתֻפּוֹת־הַהָרִים עוֹד תִּבְצֵר פּוֹרְפוֹרָה
וְרוֹבֵץ עַל כְּנָם עַל צֵב,
בָּאֵלוֹ אֵת דְּבִיר־מִצָּנִים וְחֶלְקוֹ
הַיּוֹם וְהַלְיָלָה בָּקוּ...

[53]

ומכחול-השקיעה הטמיר צובע
במקצית ארנגנו הדק
מקהלות בני-ערים המרחפים בשירות
אדמות של צפרי-צנק.

שור: זרמת-המים הולכת מכסיפה
אף רוגצים גליה. ולאט
היא נוהרת במרחב כנצח השאגן.
במצינ-הוד שוקק לצד.

ושקפים קלילים וזכים מתרוממים
מבשות הגלים ביצה.
ועדינים-מלבינים בחוגים אורירים
נפליגו אל אדם-העב.

• והולכה מתעננה הנפש החולמה.
ובערב-היפי הרך.
קולטת לתוכה את אדם השקיעה
עם לבנת השחף הצת.

ב
צננה ויפה ונוחה ללכבות
השמש עם שקיעה...
שלחמה לא תצרב. אף מזהיר ותפוצר
גלוות אדמים לבריאה.

[54]

ואם תשקע. כפשתה היא כזה לא תכהה.
עד רגעה האחרון שרביטה
עוד חדש ונוצץ ופרחי זחרורים
לרפד עולמות עוד אתה.

ובשקעה — לא ערב הליל המתקרב
לא צעד הפרידה יציבה...
הפנים מאירות. נשואות ברחמים
אל עולם מתנתם מיונה.

רצננה-שאננה לקברות-התכלת
מהררי זקב ותולע
שבצת מלוחה. צונחת למנוחה
המלכה הגדולה.

ובדרך שקיעתה-היא הולכה מפונה
חלי כתמה ופשרה נדבה:
משאינה לשולי המערב אדרתה.
לעצים — צטרת-זקבה.

מנחילה לצנני-לונתה את קרן
צבציקה הטובים. זורקת
צל ראשי בנות-גלים הבוכות למוותה
שביסי-אדם עם נקדות ברקת.

[55]

ואחרי הסמלקה — עוד יטבל המצרב
באפיקי וחרורים צנגים;
מכתת פז עומם, ואדי ארנמן,
ונסרת-אלמגים.

מאחורי הפרגוד — המלכה מתפורר
ומעלה באבקת גבוהות,
להאריך עוד רגע שכינתה אחריה
צל בםתי-העולם הגבוהות:

להמתיק מצט את עצבת הערב,
להפשיר ולהפליא את צביו,
ולבוא בנפש המשוחרר השתוקה
בנרע חלומות של וקב...

תרפ"ג

ג. בין השמשות

בבר תכלת בין-השמשות מתמרת צל הקרים;
צל משבץ גוני-אורם צללים חורים בבר משתרצים
ויד נעלמה, סוכה אורנה מדמדומי-הוד
צל הלם לב-העולם ציפי שלנה ודמי סוד.

מסערת יפים יומם נחים הררי עולמים,
ושאי יורעו סביבם חלומות נצח מבשמים,
ויפי זו וסרא בולם צו ללא קת

[56]

ברסן קסמי-תכלת ובמצודות-שנות.

ואני — בלכבי צועקים מכאובי הישנים
צל חלומות-נער, תקוות זתר שהקניבו שנים,
צל אפסות חיי-ריק מתנדפים וצל תפלות-תם
ששוא התפלל בי הלב אל קדש ואל רום.

הוי, תכלת מדמדומים, העננה והנאנה,
העולה אט, כהגות-לב-הערב העננה,
הרת חלומות סתר, רז ושלנת צד — משיא
תועפות קרים בוסתים אלי תהומות נפשי רדי.

וספנה נפשי שלנת-קדשך רגע והתרוממה
מצל לצצר פועט ולדאגת-חול מתקוממה
ליפי-עולמים שאנן ולתעלומות נגה רך
הפרושים צל הקרים והצוררים בך!

תרפ"ה

[57]

הצבי

על שפת הבקעה, אצל חרש ירק-פחה,
הוא צמד, סוקר את הגוף וצר וגאה,
וקל, ונכון להנחיק בכל שפה
ממקומו, לשוב לרעות חפשי באשר רצה...

אדומים-והוב הגו, — בלבן אחר שקיפה
שלהבת-שחר סיה נעצה את איה;
בכל עצמותיו רעד-חיים תוסס עצור, —
כרעד קופא לנהרות-סוף-הבציר;

צנארו המחשב — קשת רומה דרוכה,
וראשו-מגדל מקרין רב עם שמי המנוחה..
ולי — משיבת עולם כאשר עלי נגלה,
וציני את תפארתו הקלילה רגלה, —

בלבבי היו מלים לו: הצבי, מחמדי,
צמד, אל תירא, צבי! אנכי פה לבדי,
ואני אינני רובה קשת, ולא ציד..
יצאתי רק לראות את נפלאות הסיד,

הסד את כל העולם בלו במכחולו,
המורה רשתות לבנות על משעולו..
יצאתי עם הערב נכסף לראות אותך,

הלדת-סנאים מאחרת צאת כמותך...

אף הוא, הצבי, הוא שמע רק את קול העצדה,
הוא ראה לצינים, ראה, — וברצדה
את ראשו הסב אחר, ובקלי-קלות
הודקר אל היצר בקפיצות צקלקלות...

תרצ"ג

דָּגָה קִטְנָה

א

בְּמַצְמָקֵי יָם אֲדִירִים מְסֻכֶּרֶת
דָּגָה קִטְנָה, תּוֹצֵה, נִתְיָב לָהּ חוֹתֶרֶת.
חֹמֹת מַיִם, תְּהוֹמוֹת, תְּסַבִּינָה אוֹתָהּ
מִגִּי יוֹם הַנִּלְדָּה וְעַד יוֹם מוֹתָה.
סָבִיב אֶפֶל רָטֵב, סָבִיב אֶפֶל צִמִּיק,
מְרַחֵק אֵלַי מְרַחֵק, תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם יִרְתֵּק...
סָבִיב יוֹל לַיִל, לַיִל חֲרַשׁ-צוּר,
אָטוֹם בְּפָנַי הָד וְנִיֵּק בֶּן-שָׁמֶשׁ חֹר.

ב

תְּבַנִּית חַיִּים קִטְנָה, נִקְדָּה בְּתֵהוֹם נִבָּה,
אֶפֶל-יָם תִּתְּתִיךְ, אֶפֶל-יָם עַל גִּבָּה, —
מִי הַדִּיחָה בָּבָה, מִי הַשְׁלִיכָה תְּהוֹמָה,
לְהִיּוֹת שָׁם בְּמִסְגֵּר-לַיִל סִי-יוֹמָה,
לְהִיּוֹת רֹחַב כָּל סִיָּה, כָּל עוֹלָמָה,
סָדֵק צָר בְּכַפַּת-תְּהוֹ מִתְּתָמָה,
קָמַט קַל מִתְּפֹשֶׁט, נִקְרָם עַל נִקְלָה
בְּמַרְבְּצֵי-שְׁחֹר שֶׁל מָשָׁה וְשֶׁל מַצְלָה:
לְהִיּוֹת כָּל מַצְשִׁיקָה — תְּתִיכָה אֶסֶר תְּתִיכָה
בְּתַצְלוּמָה אֶסֶת, מַצִּיקָה וְאֲדִיכָה;
לְהִיּוֹת כָּל מַצְשִׁיקָה — חֲפוּשׁ שְׁבִילִים, צִידָה,
מִתְּבוּא מִפָּנַי אוֹיֵב בְּאַפְלָה כְּבֹדָה?...

אך הדגה — היא לא תאבד במחשכים!
 כי לבנה קורא, דובר מפצמקים:
 אל התרפות, דגה קטנה, אל הנגע!
 אם לא הגש ניצוץ אחד לך למנה —
 קומי את וריבי עם האפל ריבך,
 קומי ומנפשך חצבי אור לגמילה!
 דפוקת-צו אז מרד, לשאב-אור, אל תוכה
 אלי מכרה שביב חיה, ניצוץ פתה,
 ובצמל, ובקצב, ובדאגה,
 מדי חתרה, בספג-ליל מסנה,
 היא תנפץ, ותורדר הסנפירים,
 למקלצת חוטים וזקים ומאירים,
 גרות קטנים, שניני-אור, ממחצב אורה,
 תדבק בקשקשתה האדמה-שחורה,
 מנויות גופה, ומגליטות בשרה
 תמשך קוים זורצי אש לבנה קרה,
 תארג לה מסביב בתי-גנה קטנים, —
 לנרות אור על שביל חיה באשמוג

אחזי זרפך, דגה קטנה, אל תצמדי!
 ארץ הוא הדרך ארץ לא תמדי.
 אם בעצב לך רבשת מאפל זרת —
 עוד בים-האפל הנך מסגרת!

לא אספת עוד, לא חשפת עוד אור למדי!
 לא גברת עוד בנפתולי-שדי...
 צאי, צשי בלהטים שנית ואל תלאי!
 מן הראשון פלא אחרון לך הגדילי!
 רדי אל נפשך שנית, הצלי מחדרים
 גם קבצת-אור, גם זקים מפררים,
 שאבי גם מאפל זמים אזרים צפונים!
 ינקי גם מיגון האפל זיקים שנונים!
 אספי פזורי ניצוציך והפליאים,
 להיות כך ללקבים תומכים ומפריאים,
 דרכי מתרנף, דרכי שרירים וזקים,
 שימים מיתרי-אור כך וקשורים זפים!
 געי בקל האטום כך, ואור ישקה,
 וכל הקשה כך — באור זרקע...
 פרצי גבולות נפשך, פרצי וצברי!
 גדלי, גדלי, אל תחשכי! גדלי! אורי!
 גדלי לך, בגדל-לו נחשול-ים מעודו,
 והיית לגחשול-אור בעצם הודו!
 רחב-ים תאירי, עמק-ים תאירי,
 גבולות משה-מצלה לך באור תסירי,
 תקרצי מסכות, תפליחי הנתיקים
 מצל שרש זמים, רזי-ים צתיקים,
 והיו תהומות לך לתהום-גהות אחת,
 ובתנך את, מלכת-אור, זרחת...
 תרצד

היפי האחרון

א

בשפל דסק חיים בעולם עם בציר,
כי נארו הצל. היום הולך וקצר.
כי ישמקו לבבות ויצרים אבלים,
ונחלש הצלצל בצשבים הקמלים. —

אז אקום אנכי. היפי האחרון.
הגדול כיפי נגהות-אביב עם שחרן.
ואפסח ללבבות. ליצרים את ידי.
נאפזר את צשרי הצפון עמדי.

מאדמי מלא חפני ליצר ויצר
וטפה לעלה ופלה אז אצר. —
ובצרו כלם באש לא אוכלת.
ולבשו תפארת אדמה. צוהלת.

והיה כל יצר לגן-זקב מרקע.
כל דמיון האמן הנלהב בו שקע.
המבכר לרגעים פרי זקב בין פרחיו.
ותולה אנדות וקסס על סבכיו.

והימה צמרת כל צץ אז לחפה.
רקומה ברקת ואדם ומיפה

בלבבות של אש. ובחצי אלמגים.
ובגלילי נחשת ממרשמים. צנגים.

וקיו נטישות בצפר לכודות.
וקיסוס מטפס לורי חמודות.
וצל שפלי השיחים תתנוסס צטרה.
כל צלה וצלה בה אכן יקרה.

ב

ביצרות האש. תחת חפות האדם.
לגנוניו אין מגיד הנה או זה קודם.
על פגרים לא שמעו קול צערי הראשונים.
על שלוחות מתפתלות כנחשי צבעונים
אדריכה בגי'אדם. אוליכה ללבבות
מיפי אל יפי. מלהב ללהבות...
בחסדי אשלים גם צבא חמודות.
אפתם ואתפשם עז ברשתותי...
בזקרי. המאדים ומצהיל מינים.
אשפירה גם יחד לבכם וצינם.
בשפתי הדולקות גם יפי אדביקה.
ונרות עולמי בלבכם אדליקה...
בלשונות האש להם אלחש לחשים:
על מפתן הכמישה יש קסמים חדשים.
ויש אי ליפי. והון צחק צצור
בגרגר מתאדם. ובחרץ צלה בציר...

ובאפר הקלי אם יתפלש יום קסר.
ואבל לבבכם צמדו ושחר. —
היום הנה בהיר. היום הנה לי הוא.
כי יפיו יצרתי ואני הוא אביהו...
היום הנה קרש לפרחי-האחרית.
שיצר דמיוני הבורר באש-שחרית...
נחלק היום: גם לכם גם לי יקנה!
אל תהות על יום אתמול: על קסר אי דכנה!
נחלקנו עד תמו. על ציציו ואוריו.
ונלצג לרקב המציץ מחוריו.
כל רגע ביפי הוא חיי עולמים.
חלומות היפי בשחק קימים. —
חיו נצח ברגע עם יצירי דמיוני!
וקיו וקלמו אך יפי כמוני...
תרצ"ו

אברהם מנהיג הבתנות

זה ימים רבים, בבית-מלאכת בתנות-קנין
מבקר עד הערב עומד הוא ומנהיג.
את מיטב לשדו ברזל וכתנות בלעו...
בין כתלי בית-המלאכה ימי עלומיו בלו.
בקר שיבה ורקה בו... במצר, במוצקה
קומתו נכפפה, תוהו בל ושאקע.
הכסיפו, חדו פניו, זקנה קפצה עליו.
והוא עוזנו בבית מלאכתו ובקבליו.

אף הוא לא ישים לב, כי מה בקך אם הזקין?
ובאמונה יעשה מלאכתו, כאשר הספין.
ואם יש אשר בגליו יצק בעופרת,
וכויצת-כאב את ידו רגע לו סוגרת,
וכדלף-סתו מצל מצחו על הנד הנגצה
ועל ברזל מלפן-מהביל ירדו נספי וצה, —
חיש ובלוג על מחושו, ימחה וצת אפיו,
מתנחם כי עוד נהנה הוא מיגיע כפיו.

גם חשבון צדק אחד יש לו לפעמים:
כי קשים בשבוע רק ארבעה ימים;
כי אחרי יום המנוחה, אשרי שלו ככה,
עבודת יום הראשון — משחק, לא מלאכה...
כל גופף קל ועצמותיה מחלצות.

הצין תשמה בכתנות המלחצות.
הנד נמשכת מאלה אל מפקידה
ואת הברזל במצחקה היא מרקידה.

לא תכבד העבודה גם ביום הששי:
מבקר בך ירנן ומר-דרור חרישי:
מקרוב נשקף לך יום אחד ושני לילות
לחיי-פדות מחוץ לחומות האפלות,
לחיי-פדות לגוף מתנצר מהאפר,
לחיי-רוח, להתחד קצת עם ספר,
ולנכח הצפיה — לך אז כל העמל
כצמל הקוטף לו פרי חדש אשר נמל!

כי מתה עליו לפני שנה אשת נעוריו,
ולבבו נפרץ בו לאלמון וליסוריו,
הפצירו חתניו והתחנן בנו לו,
כי ישים ביתם-ביתו, אף הוא השפיל קולו
ויאמר: כלכם חביבים, בני הנאמנים,
אף יש ביניכם וביני מחיצת שנים;
נתיב חייכם חדש ונתיבי צתיק —
ומי זה את הערב אל הבקר ירמק?

בלבבו היה נמוק אחד עוד: הנכדים...
נצרים מגדלים, קלי-ראש פילדים,
לא יזיק צחוק מצט להם, אף רצה חולה

פספוסם תמיד בהתלהבות-אש גדולה
 על צחוק בדורים, על ליצני קרקסיות,
 על משחקות ומשחקי בתי-תאטריות,
 על יד מתגוששי אצטדיון הנטויה –
 ורצה און אל הכריו רצועה!
 ואם אפלו מחול ימחל בטול תפלה,
 נשא לא יוכל את הקלות המבהילה!
 על כן לדבקים פרוד טוב מכפיפה אחת,
 בה רגז לב ובה פרעמת ואין נחת.

אז התקין שני חדרים קטנים לו לדירה:
 בחיצון: שלחן קטן, ספסל צץ וכירה
 וכיור וצל מדף מחבת, פכים קטנים –
 פה יבשל ופה יאכל. מותרות ומשמנים
 לא בקש גם בנעוריו לו, וצל נקלה
 להקין כוס של תה, לטגן ביצה קלה,
 לבשל דיגטת קמח שעורים לו בקלב
 או דגים קטנים – למד באשר הטל עליו.

בפנימי: שטיח ארוך פרוש על הרצפה,
 וצבעו תכלת ים עם נקודות לבן קצפה:
 בתוך יצמד שלחן ישן אף מלשש;
 בפנות קסאות רפודים, גב האחד – מרשש;
 לפתל דחוקה מטה מסבלת כרים,
 לפתל שנגדו דרנש נאון ספרים;

בין גרות כסף ומנורת ברונזה במצרכה
 על מדף שיש שומות תמונות המשפחה.

חביבות לו התמונות והגרות יקרים,
 כי אשתו ברכה עליהם, אף ארון הספרים
 לו אוצר כל היקר: ש"ס חדש ומקדר
 לפנים מדלתות וכוכית עומד בו מסדר.
 הנזר – ריגל, ועור הקריכה – פתם-פקה:
 הוצאת וילנא משבחת עם עוד מאה
 הוספות חדשות ונקבדות וצם הגהות
 הנגד"א מתדש מקרב יד הגהות.
 יש גם תנ"ך עם פרוש מלבי"ם לו בארון,
 ו"כל-בו" ומחזורי אשתו לזכרון,
 וכוס של כסף נהדס כסף בתחיתו,
 וכיס עם תפליו, שק מרקם עם טליתו.

זה הוא טרקלינו יסוד עם חדר משכבו,
 פה מדי לילה יתנה לו את חיי לבבו,
 יתנצר כליל מהטרדה הנמאסה,
 כהשליך איש מצליו אבן מצמסה.
 את נוף נעוריו ימצא שנית בנקרא!
 לא זקן בודד הוא אם היא עוד לו נשארה,
 עוד יש לו, יש לו רב – כי תורה לו שששועים...
 בצעב חדרו תחלף מתק קול געגועים...
 סמרחק ומנים דבר לו אל רבי עקיבא.